

me amb una carpeta sota el braç amb les músiques de Lou Reed i dels Rolling Stones, eren les cançons que m'agradaven, però el meu professor va dir-me que me n'oblidés ja que allà s'havia de passar el curs i prou. Vaig aprendre nous recursos tècnics, però poca cosa més. Tot el contrari de la meva experiència amb un altre professor, **Jordi Bonell un músic extraordinari.** El seu pas per l'Aula va fer que prenguéssim consciència del que no hauria de ser una escola de música, d'aquí que la proposta que l'Estudi planteja és radicalment diferent, no hi ha cap programa establert, sinó que són els mateixos alumnes qui escullen el que volen estudiar, des de Jan Garbarek fins a Lou Reed, passant per qualsevol altre tipus de música. **Això és positiu tant per a l'alumne com per a mi. A ell, perquè li permet acostar-se a la música per la qual ja està interessat i, a mi, perquè em permet conèixer nous intèrprets.** Lamentablement l'Estudi, que ja porta cinc anys amb les portes obertes, no disposa de cap ajut institucional i no ha estat fins en els darrers temps quan sembla que l'Ajuntament de Granollers ha començat a prendre consciència de la importància de la seva incidència en la vida ciutadana.

Alguns crítics, a causa de la gran eclosió de grups musicals que hi ha hagut a la nostra ciutat, comencen a parlar del «Granollers Sound», però aquesta situació no ha estat fruit de l'atzar, sinó que hi ha uns precedents que l'han fet possible. Les primeres manifestacions de música pop van produir-se, al nostre país, a mitjan anys seixanta. Arribaven els primers discos dels Beatles, dels Rolling Stones, dels Who... i aquestes bandes trobaven el seu reflex, a nivell nacional, en els Sirex, els Mustang, los Salvajes, els Lone Star, etc. i, a nivell local, els Tellens, els Geysers, els Nivram,... i més després que sorgissin els Butifarra, els Cannabis, etc. i aquests, a la vegada, han estat causa de la creació de grups tan populars com Los Sencillos, Sin Recursos... Però a banda de tots aquests, hi ha hagut un músic local que ha influït molt: **Admirava profundament Vicenç Vacca, em fascinava el seu domini de la guitarra i el swing de les seves interpretacions. Desitjava conèixer-lo i poder tocar amb ell. Vaig presentar-me a casa seva i li vaig expressar el meu desig. Vam fer-nos molt amics i moltes tardes practicàvem junts. A l'actualitat ell s'ha apuntat com a alumne a l'Estudi, imagina't, jo donant classes al meu mestre. He de confessar que mai no havia après tant en una classe.** En el grup Té Punch, format per Joan Rectoret, Enric Illa, Alex Martínez i Jordi Pegenaute, s'evidencia una unitat i una cohesió interna no habitual en grups. Pel·lícula no nostàlgica de records musicals, records -Davis, Hendrix, Montgomery, Santana, Jarrett,...- que sorgeixen no com un homenatge, ni tampoc com una imitació, sinó transformats en un nova en l'interior de cada un dels membres de Té Punch, i que des del seu centre esclati cap a l'exterior en una forma precisa i única.

En aquest disc, la improvisació hi té una part molt important. Per a Pegenaute el moment més important és el de la creació, és llavors quan es troba sol amb la música. **La música forma part de mi mateix, em proporciona l'equilibri necessari per viure. No defujo el contacte amb el públic, qu és molt enriquidor, però si em paguessin per tocar sol a casa meva ho acceptaria de bon grat.**

A base de treballar molt es poden aconseguir les coses que un vol. Admira